

Ся в'язка зів'ялих квіточків і стяжка —
ось що мені по ній зістало!..
І лист сей любовний... Ох, доле ти тяжка!..
Де ділось? Де щастє пропало?..
Мов буйний розвіяв сни-мари по полі!
Мов банька та з мила — надії
розприслись, злетіли і, певно, ніколи
не вернуть, як квіти ось тії!
Засохлі ніколи вже не розвинуться,
раз зірвані з грядки й обвиті
скиндячкою сею, вже не розцвітуться,
хоч слізьми-росою политі!..

Ріпнів, д. 30 марта 1896

Вперше надруковано в збірці Олександра Козловського «Мирти і кипариси», Львів, 1905.
Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#). — Бібліотека поета.
Радянський письменник. — Київ, 1966